

Un lloc de cultura
Parlament de la graduada Bruna Generoso Miralpeix

Bona tarda a tothom,

Començaré amb tres versos:

“Un poeta em diu que la vida és una metàfora
que es fa explícita si la busques a l'essència
del laberint. I que només s'aprèn dels altres.”

Només s'aprèn dels altres. Això és una evidència. S'aprèn dels pares, s'aprèn dels avis, s'aprèn dels animals, s'aprèn dels amics, s'aprèn dels enemics, s'aprèn dels pobles, s'aprèn de les ciutats, s'aprèn dels professors, s'aprèn dels companys de classe, s'aprèn dels errors, s'aprèn dels encerts, s'aprèn de les lectures, s'aprèn dels nervis que ara mateix tinc en pronunciar aquest parlament... S'aprèn de tot! O de gairebé tot.

Perdoneu-me si durant aquesta estona se m'escapen massa metàfores, comparacions o recursos retòrics impropis de l'oralitat. És que sóc del màster en Creació Literària.

Ara seriosament: per a mi, amb tota la sinceritat del món, és un honor i un repte molt important poder ser l'encarregada de representar tota la promoció dels màsters i doctorats de l'any 2009 (que no és poc), i em fa una il·lusió immensa ser aquí en aquest acte festiu entre vosaltres, amb l'alegria de pensar que entre tots hem fet un pas endavant en la nostra escala de coneixement, havent pogut gaudir de l'aprenentatge i de la formació a la Universitat Pompeu Fabra, que ofereix, com tots sabem, un excel·lent tracte humà i acadèmic. Ja d'entrada, doncs, vull donar les gràcies als professors per haver-nos ajudat a encarar el nostre futur professional amb dues condicions fonamentals indispensables: la intel·ligència i el criteri propi. I vull donar les gràcies, també, a tots els qui som avui aquí, per ser on som, a les portes d'una nova etapa, i a tots els familiars i amics que ens acompanyen en un dia tan especial, per haver-nos fet costat durant la nostra formació i per fer-nos companyia en la celebració d'avui.

Tots els graduats que som avui aquí és perquè hem decidit ampliar l'aprenentatge d'uns estudis previs. Perquè ja havíem après, però en volíem més, volíem aprofundir, investigar, descobrir. En el meu cas, i parlo només uns segons i breument de mi (perquè és el cas que millor conec), vaig estudiar Traducció i Interpretació també aquí a la UPF, i en acabar vaig decidir cursar un màster. Vaig començar a buscar màsters. Quan vaig trobar el màster en Creació Literària vaig deixar de buscar. Em semblava fet a mida. Escriure és el que més m'agrada, sense cap mena de dubte, i tenia la possibilitat d'aprendre i de passar-ho bé al mateix temps, tot vivint un any, que se m'ha fet molt curt, entre contes i poemes. Què més podia demanar? Una meravella. He après moltíssim, estic molt contenta de l'abisme que separa els escrits que havia fet abans del màster i els escrits que he fet després. I tot, en primer lloc, gràcies als professors, que des del seu gran coneixement i experiència ens han ajudat moltíssim a millorar, ens han descobert un munt de lectures i ens han fet venir moltes ganes de no fugir mai de la literatura, de ser-hi a dins, de sentir-la com a pròpia, de gaudir-ne intensament; i gràcies també, en segon lloc, als companys, tots fantàstics.

Metafòricament parlant, em sembla que viuria en aquest màster la resta de la meua vida. I no exagero.

I per acabar, us llegiré un conte. Un dia, a classe d'Espectura Literària, el professor Manel Ollé ens va proposar que reescrivíssim el relat breu "Un missatge imperial", de Franz Kafka, per practicar aspectes narratològics. Segur que els meus companys del màster se'n recorden. El conte de Kafka expressa la impossibilitat de fer arribar un missatge al destinatari. Aquesta és la meua versió:

La darrera metàfora

A tu, a una societat veloç, a una vida infeliç, a una dèria malaltissa pel consum de roba de marca i de productes informàtics; a tu, tot just quan el darrer poeta –segons diuen– ha tramès la seva darrera metàfora des del llit on agonitza, la de ser oblidat per sempre. Ha fet agenollar el seu darrer poema al costat del llit de mort i li ha xiuxiuejat la metàfora a cau d'orella; ha atorgat tanta importància a l'embolic de mots en qüestió que en acabat ha obligat el poema a desglossar-ne el sentit de ben a prop. De seguida, el darrer poeta ha confirmat corprès i emocionat el sentit de la metàfora. I davant totes les figures retòriques que assisteixen la seva mort –ha calgut tirar a terra tots els jocs de paraules equívocs que no assolien els propòsits del poeta–, davant d'un feix de metonímies, hipèrboles i al·literacions treballades, ha despatxat el poema portador de la metàfora. Aquest s'ha posat de seguida en marxa; un poema dodecasíl·lab, rítmic, sonor; aixecant adés una paraula, adés l'altra, s'obre pas entre la multitud; si troba un toll fa un salt fins més amunt del sol. Però són tants els tolls d'aigua que de seguida es fan grossos i es converteixen en llacs, en rius, i després en mars i en oceans. El poema tanmateix no defalleix i es construeix una barca que acaba enfonsada sota el pes de l'aigua. Sap que hauria de nedar a través dels impediments, però no se n'acaba de convèncer perquè el subconscient li diu que mai no se'n sortirà. Quan arribi altre cop a terra haurà de travessar cases, visitar oficines de tot tipus, anar a sopar amb polítics, entrar a *El Corte Inglés*, etcètera. I en acabat, fer i refer el mateix mil vegades, sense èxit. A més, ningú no espera la darrera metàfora d'un poeta mort. Tu, però, que busques el teu lloc, hi somiaràs cada vespre.

Al màster en Creació Literària, i a la Universitat Pompeu Fabra en general, sí que hi arriben els poemes, i els relats, i la literatura, i la cultura. Aquí és fàcil fer-hi arribar la cultura, perquè és un lloc de cultura, d'on em sento molt orgullosa de tenir els meus títols, i molt feliç d'haver escollit aquesta universitat per formar-me.

Felicitats a tots els companys i companyes de promoció. Fins sempre!